

Закон рівноваги
Александр Фармагей

Головний герой книги – колишній спецпризначенець, молодий лікар-хірург, який одночасно володіє сугестивними технологіями, захоплений екстремальними видами спорту, живе у наші часи й переживає нещасливе кохання. Виконуючи парашутний стрибок під час грози він потрапляє у IX століття до Чернігівського князівства, де його чекає нове кохання, знайомство зі старослов'янськими Богами, світлими й темними силами водойм і лісів. У книзі, розрахованій на широкий спектр читачів, кожен знайде те, що йому потрібно: зіркове небо з його легендами, нариси природи, домовика, відьом та вурдалаків, мужність воїна та філософію усього світу, що нас оточує, а також психологію людських стосунків й кохання. Тут є моменти, що виховують, вимагають осмислення та наявності інтелекту. Моя дочка, яка прочитала рукопис за два дні, сказала: «Терміново пиши ще».

Олександр Фармагей

ЗАКОН РІВНОВАГИ

Присвячується моїм дітям улюбленим та чудовим Дмитру і Марії

І тому він просто хоче бути з нею цієї зими,
Класти їй на подушку зібрані метеорити,
І спати з нею так, як пси сплять із дітьми —
Щоб зігріти і не розбудити.

Сергій Жадан, «Тамплієри»

Який же сенс писати про те, що знають усі?

Харукі Муракамі, «Слухай пісню вітру»

ПЕРЕДМОВА

Даремно забули ми доблесні наші старі часи, бо куди йдемо – не відаєм. А так озираємось назад і речемо: «Невже ми устидилися Наву, Праву і Яву знати і навколишнє відати, і думати?»

Велесова Книга

У давніх східних слов'ян дохристиянської доби було дуже цікавим з історичного, філософського, міфічного і магічного погляду світосприйняття про будову світу. Для них понять «рай» і «пекло» в тому вигляді, яке внесло більш пізнє християнство, не існувало. І, як кажуть, що світ не ділиться на «чорне» і «біле», завжди є півтони. Так було і в них, із безпосереднім розумінням різноманіття, як самого світу, так і поведінки в ньому людини.

У слов'ян існувало поняття Яви, Нави і Прази (Ява, Нава і Права).

Ява – це фізичний світ речей і живих істот, у тому числі і людей. Це той світ, де ми з вами живемо від народження до останнього подиху, і яким править Білобог із допомогою інших, нижчих за ієрархією Богів.

Після фізичної смерті людина, згідно з віруваннями слов'ян того часу, потрапляє до Нави – такий собі потойбічний світ. У ранніх поглядах слов'ян Нава була для всіх, але пізніше поділили на Світлу Наву (в деяких джерелах – Слав – світ предків) і Темну Наву (світ духів і демонів). За легендою, так сталося тому, що Бог Чорнобог розділив Наву і створив темну частину. Фактично – це злість, смуток, концентровані і втілені негативні якості й особливості. Крім того, туди потрапляють люди, яких не змогли з якихось причин як годиться поховати після смерті, самогубці, утопленики, ті, хто жили не так, як велить сумління – вбивали, крали, гвалтували, були в загальнолюдському розумінні цього слова поганими або у слов'ян – безсовісними людьми. Ті, хто жили по совісті, хоч і не без дурниць, навмисних гріхів, могли зробити щось недобре, але це не було системою, і загалом людина була «хороша», потрапляли в Світлу частину Наву. У Темній Наві не було того, що прописується у деяких християнських догматах: казани зі смолою, вічні тортури тощо. Вважалося, що в цьому мертвому світі, де немає добра, тепла, нашого сонця, саме перебування стає нестерпним покаранням. Коли в цьому темному світі настає світанок, то його мешканці бачать, що з-за обрію підіймається зловісне криваво-червоне сонце – Сонце мертвих, висвітлюючи примарними тінями сіро-чорний світ Чорнобога і його дружини Мари. Говорили, що ніхто зі смертних, крім великих героїв і мудрих волхвів, не може витримати це страшне видовище, не втративши розум [1 - [www.po- tu- storonu.com](http://www.po-tu-storonu.com)].

Права – це те місце, де живуть Боги й куди можуть потрапити тільки великі світлі волхви і великі воїни, загиблі за правду з мечем у руках. Туди потрапляють тільки ті, хто вів

винятково праведний спосіб життя, знайшов розуміння єдності всього суцього.

В історії героїв цієї книги переплітається все: і Ява, і Нава, і Права, і Боги, і трохи містики. Зустрінемося з хитрою і підступною Марою та її чоловіком Чорнобогом, смерть якого на кінці голки, погуляємо Калиним Мостом через Річку Смородину, що прокладає шлях із Яви в царство мертвих.

Ця річка порівнюється з межею структур людської психіки: свідомості, несвідомої частини та підсвідомої. А триголовий Змій, який охороняє шлях через Калиний Міст у царство Мари – те, що названо у психоаналізі «цензурою».

Будемо битися з темними силами і подумаємо про рівновагу і Закони, яких у цьому і потойбічному світі повинні дотримуватися люди, бо без них усе буде зруйноване. Кожен знайде те, що хоче. Зоряне небо з його легендами, описи природи, домовика і лісовика, русалок і водяного, мужність воїна і філософію всього суцього.

І, звичайно ж, тут є любов... Власне заради неї, через неї і в її ім'я відбуваються всі описані в книзі події, як, утім, і в нашому житті...

Розділ 1. ОЛЬГА

Дивлюсь на Місяць – бачу погляд твій,
Нічне тепло – то ніжність рук твоїх.
І хочеться в обійми загорнуть
З тобою так солодкий гріх...

Олександр Фармагей

Вона йшла по весняному травневому, осяйному від яскравого і веселого сонця зеленому полю. Ця м'яка, немов котяча хода, ні, не граційна, а магічно гармонійна, захоплювала і полонила одночасно. Її русяве, середньої довжини волосся було зібране в два пацанських хвостики, що цій молодості надавало ніжний відтінок дівочства. Ніжне обличчя з дивовижною шкірою виражало легку задумливість і зосередженість на потаємних внутрішніх думках. На вигляд їй було років 18, не більше... Суворі математики, напевно, змогли б описати це небесне створення чіткими математичними формулами, синусами, косинусами, тангенсами й арктангенсами, поєднуючи красу стосемидесятисантиметрового тіла, що пропорційно поєднувало стрункі, не дуже довгі, але й такі, що не втрачали при цьому неймовірної краси, ноги та тонку талію. Вона була вдягнута у футболку з дещо подовженими рукавами, з-під яких кокетливо виглядали передпліччя рук і ніжні, з довгими

пальцями долоні. Довершенням цієї бездоганної картини стало обличчя, як здавалося, без найменшого макіяжу, яке потім ще довго буде маритися йому ночами... Зелені, відьмині зелені очі, великі і обрамлені довгими віями, випромінювали навколо дивовижне зелене сяйво, що зводило з розуму...

Хоч математика і гімнастика розуму, та її, за словами М. Ломоносова [2 - Ломоносов Михайло Васильович (08.11.1711 – 04.04.1765) – великий вчений математик, хімік, фізик, астроном, історик, художник, поет і письменник. Яскравий приклад «універсальної людини» – «*homo universalis*» (лат.)], потрібно вчити хоча б тому, що вона приводить розум у порядок; математики ніколи не зможуть формалізувати той теплий удар, який він отримав у ділянку свого серця в найпершу мить, побачивши її, коли вона йшла цим полем. Куди братись Клімту або Далі [3 - Клімт Густав (14.07.1862 – 05.02.1918) – відомий австрійський художник, основоположник модерну в австрійському живописі. Головним предметом його живопису було жіноче тіло, більшість його робіт відрізняє відвертий еротизм. Далі Сальвадор (11.05.1904 – 23.01.1989) – іспанський митець, графік, скульптор, режисер. Відомий представник сюрреалізму.]; матінка природа намалювала і створила таке, що не під силу жодному, навіть найвеличнішому художнику.

Він побачив її перший і, оскільки навколо було людно, зміг уважно розгледіти й смакувати видовищем, що так сильно вразило його, надаючи, принаймні, естетичну насолоду. Але коли тобі лише 29 років, а нашому герою саме стільки і було, думки про естетику абсолютно чарівної незнайомки суттєво перемішувались з іншими, викликаними сильними природними інстинктами.

У її лівій руці між середнім і вказівним пальцями, немов сигарета, була затиснута травинка, зірвана на полі; вона піднесла її до рота і взяла по-дитячому трохи припухлими губами. Рукав футболки трохи сповз, відкривши лікоть, що викликало в нього бажання дивитися, не відриваючись на цю незрівнянну у своїй красі і грації композицію.

Поле, на якому вони зустрілися, було аеродромом для парашутних стрибків Чернігівського авіаційно-спортивного клубу «Прогрес», як кажуть: ДЗ «Прогрес». Тут було все: і адреналін, і горілка, й любов, і гроші – все, що кожному хотілося. Абсолютно «різношерста» публіка, що приїжджає сюди, отримувала, чого хотіла тією чи іншою мірою. Але всі сходилися в одному, що це було відпочинком від того, іншого світу, світу мегаполісів, роботи, вічної гонки за чимось і за кимось.

А тут було поле, гарне в будь-яку пору року, тут були зірки, Місяць, чисте повітря і перед кожною випитою чаркою дикий крик: «На бойовому!!! І-і-і РАЗ!!!», який будив вночі в найближчому селі собак; і вони захопленим гавкотом сповіщали всю околицю, що все чуєть, контролюють і навіть розуміють.

Знайомство відбулося легко і приємно. Правда, йому здалося, що коли вона його побачила, то в її очах з'явився і водночас зник одночасно і переляк, і радість, і здивування.

«Ольга» – представилася вона у відповідь на його погляд і питання: «Як же Вас звати, мила незнайомка?». «Ольга» – повторив він це ім'я і, згадуючи потім цю першу зустріч, на якомусь ментальному рівні відчув, як язик легенько торкається піднебіння, вимовляючи поєднання літер «л» і «ь» в м'якому звуці «[ль]» у чарівному слові «Ольга». Стримуючи емоції, він з посмішкою відповів: «Дмитро, Діма».

Як виявилось, Ользі був 21 рік, вона вже не перший раз приїхала сюди, щоб зробити парашутний стрибок і отримати насолоду від вигляду землі з висоти, набагато більшої, ніж політ птаха.

Цей крок, який кожен парашутист колись робить вперше, відокремлює його від усього світу і ділить життя на «до» та «після». За статистикою, з тих, хто набересться мужності вийти з літака з мішком ганчірок за спиною, лише 10 % приїжджає, щоб продовжити це заняття, і лише 3 % залишається тут назавжди.

Є зустрічі, коли люди розуміють один одного з напівслова, напівпогляду... Вечір раннього травня був досить прохолодним, особливо після заходу сонця. Та коли закінчилися стрибки, всі сіли з'їсти шашлик і обсмажені сосиски, запити це все алкогольними напоями різного ступеня міцності, він побачив, що вона тремтить від вечірньої прохолоди у своїй футболці. Діставши з машини запасний светр, він запропонував їй. Ольга з радістю одяглася в невідповідне їй габаритам велике вбрання, що, втім, абсолютно не зіпсувало її привабливості. Сидячи поруч, він обійняв її і, не зустрівши супротиву, спокійно та ніжно притиснув до себе. І отримав повторний за вечір теплий удар у серце, відчувши, як гнучке, явно треноване тіло прилинуло та зручно притулившись до нього. У Дмитра з'явилося відчуття якогось одного цілого з Ольгою і того, що так добре йому давно не було, дуже давно.

Просто сидіти і говорити, невинно гомоніти про все, обговорювати побачене в небі, що вийшло, а що ні, будувати плани на подальші стрибки і слухати історії тих, у кого за спиною тисячі стрибків... що може бути краще. Він не був, як сам вважав, досвідченим. Його 125+ [4 - 125+ у парашутистів, якщо вони планують і надалі здійснювати стрибки, а не завершили цю справу на решту життя, після числа, що позначає кількість стрибків, прийнято ставити знак «+».] стрибків у порівнянні з сотнями і тисячами інших здавалися досвідом початківця. У неї тепер їх було 3+, що давало змогу переходити на інші типи куполів і рухатися далі, розвиваючись, як спортсмен-парашутист.

– Ольго, ти займалася гімнастикою або танцями?

– І тим, і іншим. Як здогадався?

– За манерою ходи, поставою, та й спортивною фігурою.

Легке здивування видали брови, що на долю секунди піднялись вгору.

– Це було в дитинстві. Зараз переважно «для себе». З однієї сторони, не так багато вільного часу, з іншої – на олімпійські ігри я не збираюсь.

– А куди ж це настільки прекрасна юна леді витрачає так багато часу, що його не вистачає?

– Ну-у, я студентка, факультет іноземних мов. Англійська та іспанська, які хочу довести до досконалості. Заробляю перекладами, бо на життя потрібні кошти. Ще люблю природу, подорожі, а тепер і парашутні стрибки, на які теж потрібні чималі гроші.

– Англійська та іспанська, який збіг, мої улюблені, дві світових мови, на яких фактично говорить весь світ. Навіть іспанською більше, ніж англійською, хоч так і не прийнято вважати. А мене навчиш?

– Це як будеш себе поводити! – грайливо відповіла вона і подарувала йому свою посмішку.

Він помітив, що компанія розбилася на мікрогрупи, в кожній з яких обговорювалися проблеми певного інтелектуального рівня. Але, що потішило, це заздрісні погляди присутніх тут чоловіків та юнаків, які кидались у їхній бік.

Дорогий читачу, як кажуть психологи, рівень вербальної культури людини безпосередньо корелює з рівнем її інтелекту. І як писав один великий український учений О. М. Морозов: «У здорових людей існує жорстка єдність між мовленням і письмом. Будь-який розрив у цьому ланцюжку призводить до патології». Кажучи по-простому, коли людина добре висловлюється і може без труднощів передати в усній і письмовій формі ті думки, які рояться в її голові, значить вона розумна. Хто ясно мислить, той ясно говорить. Так ось, її мовлення лилося, наче тихий спокійний струмок, не кваплячись, але з почуттям, з розумінням. З нею було про що поговорити. Про поезію – будь-ласка, про прозу, музику, історію – будь ласка; навіть деякі аспекти математики, згадані ним під час бесіди, знайшли її розуміння. Дивлячись на профіль її обличчя, рухи губ під час розмови, він спіймав себе на думці про природну красу цієї людини, і його внутрішній голос закричав: «Як набридли ці тупі розфарбовані барбі, зі своїми розмовами про шмотки, тачки, курорти. Вони постійно сміються над тупими, плоскими жартами, які самі ж і генерують. *Per risum multum debes cognoscere stultum* [5 - *Per risum multum debes cognoscere stultum* (лат.) – за постійним сміхом ти маєш впізнавати дурня.]. А ця дівчинка – просто промінь світла в темному царстві». Він акуратно нахилив свою голову до її волосся і поцілував ці шовкові нитки з їх п'яним запахом.

Вона на мить завмерла, потім повернула обличчя до нього, і їхні очі виявилися на відстані п'ятнадцяти сантиметрів. У цьому погляді не було ні схвалення, ні злоби, ні іронічної посмішки; там був, як йому здалося в ту мить, глибокий смуток, і цей погляд говорив, як чіткий сигнал: «Hi!». Вона повільно похитала головою з боку в бік, а потім посміхнулася.

– У мене з'явилося відчуття, що я тебе дуже давно знаю, – промовив він з деяким збентеженням, яке казна-звідки взялося.

– Більше тисячі років?! – і її очі запалали зеленим вогнем.

Він не зовсім зрозумів цей жарт...

– Підемо, я покажу тобі зірки, – сказав він.

– Я їх люблю, сьогодні немає Місяця і хмар, і їх так добре видно. Як казав Платон: «Астрономія змушує душу дивитися вгору і веде нас з цього світу в інший».

– Дивись, ківш Великої Ведмедиці знають всі...

– Так.

– Але не всі знають, що крайня зірка ручки ковша – це своєрідний ніс ведмедиці, який вона тягне вперед, немов приношуючись.

І він зробив кілька жартівливих рухів у її бік, одночасно втягуючи повітря, насолоджуючись тим, ледь вловимим запахом, який мало небесне створіння на ім'я Ольга.

– І е до чого приношуватися, – продовжував він, – перед нею з люлькою в роті сидить пастух на ім'я Волопас, якого древні вдягнули в зірки, і якийсь романтик того часу зміг з'єднати воедино ці зірки в одне сузір'я. Ти, якщо придивишся, побачиш трубку Волопаса у вигляді перевернутого вершиною вниз трикутника.

– Я бачу його, – весело сказала Ольга і заплескала в долоні.

Її така реакція викликала посмішку на його обличчі, і він продовжив:

– Біля його ніг – сузір'я Гончих Псів, яких Волопас ніби нацьковує на Велику Ведмедицю. Ззаду за Волопасом, трохи вище, стоїть Геркулес із занесеною над головою нашого пастуха, який палить і нічого не підозрює, великою дубиною.

Він зобразив рух руками, як виглядає дубина Геркулеса, що опускається на голову Волопаса. Ольга після 10 – секундного розглядування небесного склепіння чітко показала на це сузір'я.

– А тепер дивись, бачиш кілька зірок, які нагадують злегка повернуту латинську букву «W»?

– Так, бачу.

– Це красуня Кассіопея, вона неначе сидить на стільці перед дзеркалом і чепуриться.

– Послухай, Дімо, звідки стільки знань, це захопливо цікаво, але ж ти не астроном.

– Читання детермінує вербальну аддиктивність.

Вона засміялася.

– Це тобі хміль у голову вдарив, що ти заговорив вченими словами? – з ніжною іронією промовила Ольга.

– Ну-у-у, не зовсім. Переводячи на нормальну мову, це означає, що якщо книжок читати не будеш – скоро грамоту забудеш, – і вони засміялися разом.

– Насправді ця фраза означає, що читання збільшує словниковий запас і, звичайно ж, рівень знань. Адже більшість людей сучасності зовсім перестала читати, але намагається претендувати на звання розумних істот. У мене таке враження, що мені в порівнянні з тобою ще доведеться в черзі постояти. Ти така молода, а у твоїй голові явно досвід тисячоліть.

– Що ти сказав?! – Вона якось напружилася.

– Кажу, що ти явно багато читаєш, бо володієш знаннями і вмієш ними користуватись.

– Ну, якось так, – відповіла вона, трохи із сумом.

Наш герой помітив цю зміну, але не зрозумів її причин.

– Стривай, насправді на небі мільярди зірок і сузір'їв. Ми навіть не можемо усвідомити величини навколишнього Світу і його розмір, але повернемося до Великої Ведмедиці.

Ручка її ковша складається з трьох зірок. Стародавні араби називали середню з них «Mizar» – «Пояс» або «пов'язка». У деяких інших джерелах її називали «Кінь». Якщо ти подивишся уважно, то трохи вище і лівіше можна побачити маленьку зірочку, іменовану «Вершник». Араби в давнину називали її «Алькор». В ті часи говорили, що той, хто бачить «Вершника», може стати влучним стрільцем з лука. Насправді «Mizar» розташована від нас на відстані 78 світлових років. Якщо ми сьогодні злетимо із Землі на космічному кораблі, що летить зі швидкістю світла, тобто триста тисяч кілометрів за секунду, то наші постарілі діти через 78 років долетять до цієї зірки.

Ольга знову засміялася: «У нас будуть діти?!». І вони засміялися разом.

Взявшись за руки, вони йшли полем, і Дмитро продовжував.

— Дві крайні зірки праворуч, «стінка» самого ковша — це «Dubhe» і «Merak». Їх називають покажчиками. Якщо через них провести пряму лінію і відміряти п'ять однакових відрізків, що дорівнюють відстані між ними, то трохи праворуч від цієї уявної лінії буде Полярна зірка. До неї приблизно 447 світлових років. Насправді, це не одна, а система з трьох зірок. Одна з них істотно більше за наше Сонце і дві інші зірки, які обертаються навколо неї. Але ж здається, що вона одна. Полярна зірка вказує на північ, навколо неї, як нам на Землі здається, обертаються всі сузір'я північної півкулі. Багато хто помиляється, — вона далеко не найяскравіша на небосхилі. Більше того, вона тільки зараз вказує на північ. Оскільки небосхил рухається, через якийсь час Полярна зірка перестане вказувати точно на північ. Наприклад, через 13 тисяч років ті, хто будуть жити на Землі, шукатимуть північ зіркою Вега, яка є альфа-зіркою сузір'я Ліри. А в період древнього Єгипетського царства 5 тисяч років назад на півночі сяяла зірка Тубан із сузір'я Дракона.

Згідно з легендою багато тисяч років назад Зевс перетворив прекрасну німфу Калісто у Ведмедицю, що б врятувати її від Гери — покровительки шлюбу, владної і жорстокої богині, яка до пристрасті і любові ставилася, як на мій еретичний погляд, із деяким нерозумінням, недомислом чи що.

І красуня Калісто, вічно молода, вже багато тисяч років радує наш погляд...

Ольга стиснула його руку. Завмерла і запитала: «Ти хто?»

«Я homo sapiens, sapiens, який мислить, а відповідно і існує». Він посміхнувся. Ольга відповіла посмішкою, чомусь сумною.

— Ти завтра ідеш звідси, Дімо?

— Уже сьогодні, ми задивилися на диво природи, і вже пів на другу ночі.

— Спасибі тобі... Мене забереш на Київ, а то я маршруткою?

— Звичайно, безумовно, із задоволенням.

Після невеликої паузи він запитав, де вона спить, і отримав відповідь з кокетливою посмішкою, що вона спить з іншими дівчатами в кімнаті, окремо від хлопців, і їм туди вхід заборонений.

Він не перечив. Досвід говорив про те, що ці стосунки можуть бути значно більшими, ніж секс на одну ніч. І псувати те, що складалося до половини другого цієї чудової ночі, було неправильним. За іронією долі вони спали через стіну, в різних кімнатах на різних ліжках.

Але Дмитру здавалося, що їхні очі ще довго тримали погляд, і він відчував цей зелений блиск, який ніби посилав у підсвідомість теплу радість від розуміння того, що зароджується щось нове, неймовірно красиве, і воно має докорінно змінити життя кожного з них.

Вранці сонне царство тривало досить довго; йому снилися зорі, стародавній світ, Зевс, Гера і запах кави. Прокинувшись від останнього, він розплющив очі і побачив Ольгу, яка сиділа на старій, ледь дихаючій табуретці біля його ліжка з двома чашками кави в руках. Нахилившись до нього, вона поцілувала його в губи і сказала, що добрий ранок настав, і він має бути в товаристві хорошої людини і смачної ароматної кави.

Життя складається з моментів... Моменти позитивні й негативні, емоційно забарвлені, з них складаються спогади, вони заганняють у депресію і дарують життя, допомагають прийняти рішення. Миті і моменти потрібно помічати, озиратися на них і робити висновки, щоб не робити помилок знову і знову, щоб зробити щось ще краще наступного разу, ніж те, що вже зроблено...

Жизнь состоит из моментов...
Мгновений – не повторить.
Сомненья, решения, поступки,
Чтобы знать, понимать и любить...

Жизнь – это поле боя.
Победа – звезда впереди.
Борись и твори, созидая,
Но только не навреди!

Марина Кривич

Цю каву і цей поцілунок він запам'ятає на все життя, назавжди. Це пробудження від сну занурило його в ще більш глибокий сон, тому що так добре може бути тільки уві сні або в казці.

Розділ 2. ДМИТРО

«...Дуже важливо бігти на гору, хоч би що з тобою відбувалося...»

Він жив у невеликій однокімнатній квартирі в престижному районі Києва, недалеко від великого ботанічного саду. Батьки колись купили цю квартиру для нього. Коли Дмитро досягнув 25-річного віку, а тато й мама остаточно переконалися, що син виріс і вміє не тільки прати за собою шкарпетки і варити вермішель, але й регулярно прибирати, робити грибний жульєн, а також запікати м'ясо в духовці, «для остаточного дорослішання», як сказав батько, він переїхав туди.

Спочатку ця квартира стала притулком для молодих компаній, які «пили вино в оточенні жіночого саду», вбивали нейрони і розривали нейронні зв'язки неймовірною кількістю алкогольних напоїв і плотських утіх. Але через рік Дмитру це все набридло, бо заважало завжди рухатись вперед. Йти вперед у всіх сенсах цього слова.

Ще раніше, років через п'ять після закінчення школи, він помітив істотну диференціацію своїх однолітків на тих, хто безпробудно п'є, пропалює життя, вбиває себе неправильним способом життя, і тих, хто незмінно йде вперед. Його допитливий розум змушував самого себе не забувати, що людина – це істота, основна мета якої розвиватись, розвиватись завжди, від першого ще невпевненого і не усвідомленого кроку, і до останнього подиху. Розвиватись фізично та інтелектуально. Як говориться, *non progredi est regredi* – не йти вперед означає йти назад. Він виріс у родині, де культивувалося поняття розумної людини, тому не міг дозволити собі «бухати» місяцями, витратити час на безперервні нічні гулянки з «достатньою кількістю помірно розпущених жінок», хоч ніщо людське йому не було чужим.

Після школи він не зміг поступити в університет. Оскільки рівень корупції середини і кінця 90-х років XX сторіччя не звертав увагу на те, що розумний та освічений чоловік, який мріяв стати хірургом з 12 років і робив для цього все необхідне, просто так сам може вступити до престижного медичного університету.

Мафія жива до тих пір, поки державна верхівка і верхівка мафії мають спільні інтереси, взаємодіють... Правда, з тих часів мало що змінилося до теперішнього часу, просто цей зв'язок став більш витонченим і цинічним, на жаль...

Як тоді писав професор О. М. Морозов: «...на пострадянському просторі серед поколінь, що виросло при телевізорі, тільки 5 % мають треноване абстрактне мислення, володіють навичками синтезу, аналізу та вироблення самостійних суджень. Ще 7 % потенційно здатні до цього в принципі. Інша маса в повсякденному житті зосереджена на вирішенні шлункових і сексуальних потреб. Розумова деградація значної маси населення стала проявлятися в загальному зниженні рівня культури й поверненні населення до примітивних форм поведінки». Як говорили стародавні латиняни, настав період, *quae fuerunt vitia, mores sunt* [6 - *Quae fuerunt vitia, mores sunt* (лат.) – що було пороком, стало звичаєм.].

Обираючи професію, Дмитро зосередився на тому, що робота, яка подобається, перестає бути працею. І тільки в тому виді діяльності можна досягти успіху, який приносить задоволення. Тому вибір припав на медичний, де його приваблювало бажання допомагати людям, стати справжнім фахівцем в професії лікаря – одній із найбільш шанованих у «нормальних» країнах, нарівні з вчителюванням і захистом Батьківщини.

Системні знання людського тіла, біохімічних, біоелектричних і інших процесів, що відбуваються в організмі, привернули його увагу ще в старших класах середньої школи, забезпечило перемогу в низці олімпіад районного та міського рівня з хімії та біології. Крім того, йому були не чужими історія та англійська, які, як казав батько, повинна знати бути у будь-яка освічена людина.

Однак, як вже було сказано, відразу в університет вступити не вдалося, і тому розрядник із рукопашного бою, легкої атлетики, кульової стрільби, плавання та туризму, який мав парашутні стрибки, був призваний до лав Збройних Сил, де дуже захопливо провів півтора року рядовим, а потім і сержантом у спецназі ГУР ГШ МОУ [7 - Головне управління розвідки Генерального штабу Міністерства оборони України].

Армія робить із чоловіка або шлак, або сталь. Те військове братерство, з яким йому вдалося зіткнутися, справило незабутнє враження. І, незважаючи на тотальну розруху в країні і, природно, в армії, деякі підрозділи, тримаючись в основному на ентузіазмі своїх командирів, були більш ніж боездатні. Ось туди-то йому і пощастило потрапити. Служба навчила його багато чому, але насамперед – не боятися говорити правду, особливо самому собі. Крім того, один шановний генерал, з яким неодноразово зіштовхувала служба, навчив розуміти, що спецназ – це закритий клуб для еліти не тільки з пружними біцепсами, але і з розумними мізками. *Mens sana in corpore sano* – у здоровому тілі здоровий дух.

Тільки в спецназі сержант, який години дві тому врятував життя генерала, а той своїми мудрими і своєчасними рішеннями витягнув із біди цілу групу, може сидіти з ним за одним столом, розмовляти про світські справи на рівних. Тому що завтра вони знову будуть прикривати один одному спину на одній горі. Розуміння цього має дорогу ціну, і такий сержант ніколи не буде запанібрата з генералом; повага один до одного, вихована спецназом, залишається назавжди.

За час служби Дмитро загартував і волю, і тіло, ставши повноцінним і справжнім представником чоловічої половини людства. Так склалася служба, що йому абсолютно несподівано для себе вдалося познайомитися з деякими людьми – друзями цього генерала, які були «сильними світу цього», але яких при цьому дуже рідко можна побачити по телевізору. Цих людей разом з іншими бійцями він якось витягнув із неприємної ситуації в одному з південних регіонів країни. І після його звільнення в запас на їх «прохання» він дуже легко вступив до медичного університету. Через багато років він завжди говорив, що навчання затягнулося на ці півтора роки, але придбаний досвід був більше ніж безцінним.

Він був найстаршим у групі, де більшість становили дівчата, які щойно закінчили школу. З одного боку, вони дивилися на Діму з виразом нестримного бажання, з іншого – насміхалися над ним, оскільки проведений в армії час вивітрив із його голови деякі знання. Слова «гістологія», «біоорганічна хімія», «цитологія» і все, що можна сказати латиною, на якийсь проміжок часу стало для нього просто брудною лайкою. Його батько, посивілий вчений-психолог, не раз нарікав синові на те, що «навчання – світ, а не навчання – лиш тільки світ і на роботу». Були і двійки, і перескладання, але боець спецназу, який звик досягати того, що хоче, до третього курсу вийшов тільки на «добре» і «відмінно», увійшов у науковий гурток, залишив далеко позаду насмішки, образи і смуток.

Коли дійшло до обрання спеціалізації, вибір припав між хірургією і психіатрією. У хірургії подобалося все, в психіатрії принцип: «здорових немає, є недообстежені», і психотерапія, особливо сугестія. Про сугестивні технології він знав від батька, який практикував їх як метод психотерапії та для психокорекції у підготовці спортсменів вищої кваліфікації і, як дізнався пізніше Дмитро, співробітників спецпідрозділів. Певну роль у цьому виборі зіграла книга Івана Єфремова «Лезо бритви», написана ще в 60-ті роки XX століття, де головним героєм був лікар-психіатр Іван Гірін. Але все-таки вибір припав на хірургію. Батько, який одночасно був і найкращим другом, сказав, що сугестивні навички потрібні будь-якому лікареві. Станеш хірургом, ніхто не забороняє практикувати й надалі, знімаючи біль, страх, переконуючи в безпеці операцій і багато в чому іншому.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=57365670&lfm=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

[www.po- tu- storonu.com](http://www.po-tu-storonu.com)

2

Ломоносов Михайло Васильович (08.11.1711 – 04.04.1765) – великий вчений математик, хімік, фізик, астроном, історик, художник, поет і письменник. Яскравий приклад «універсальної людини» – «homo universalis» (лат.).

3

Клімт Густав (14.07.1862 – 05.02.1918) – відомий австрійський художник, основоположник модерну в австрійському живописі. Головним предметом його живопису було жіноче тіло, більшість його робіт відрізняє відвертий еротизм.

Далі Сальвадор (11.05.1904 – 23.01.1989) – іспанський митець, графік, скульптор, режисер. Відомий представник сюрреалізму.

4

125+ у парашутистів, якщо вони планують і надалі здійснювати стрибки, а не завершили цю справу на решту життя, після числа, що позначає кількість стрибків, прийнято ставити знак «+».

5

Per risum multum debes cognoscere stultum (лат.) – за постійним сміхом ти маєш впізнавати дурня.

6

Quae fuerunt vitia, mores sunt (лат.) – що було пороком, стало звичаєм.

7

Головне управління розвідки Генерального штабу Міністерства оборони України